сини случаи да слѣдуваме фонетиката защото инак се неизвѣстна начина.
Елха рус. ела, чуе се и ехла и явла и еланица, но елаф друг вид дръво с
ро то елше и руск. ель вид от хвойните, горовитѣ дръвя, които растат
по високитѣ мѣста. — ня вм. ляк. от ний, по стар. ня, остатъ
к на гласъ ѣ, ставам в' ня кои случаи само в' источното наречие, като
ня от ня, камѣк от камък, планѣк, ранѣк, в' западното наречие тоз
остатък не съществува и се вѣкадѣ чисто и, като ни, камик, пла
ник, ранник. бъчкам — бишкам, тъшкам — тишкам, дъхам дихам. Само
бръчка — бричка
бръчка — бричка
в' ня кои ~~места~~ планински мѣста вм на запад, като в' Малешево
и по някадѣ в' Македония вмѣсто ни ~~ни~~ вм. чуе се не на ѣ то гласъ
се превръща в' е. За гласъ на ѣ в' горното наречие не зная други ня кои
подробности, но вѣрно зная че на горно исток (в' кърклисе и рупцитѣ в'
Тракия, при черно море) за нѣг. Кина, отхина, скина, се изговаря кѣ
на, отхѣна, скѣна, на море и нашитѣ собств. кѣнчо, кѣна, дамат и
какво отношение имат ~~ни~~ ѣ. тамо двата се прикратяваха горното на
речие между Струмица и Солуни на два или три села, както Висока и
други двата гласа на ѣ е стаен и сега въ всичкитѣ си проявления
и се изговаря като я. В' планинскитѣ ня кои села на Велешкий окръг
подир г, к, х чуе се наместо гласъ на ѣ, близу до руското о
изговарян на ѣ. Тъй що гласъ на Лужката ѣ не е съвсѣм
изчезнала още в' XIII вѣк, както искат да кажат ня кои от За
падните филолози.

---

3) ъ ръ — чер ръ, — источното наречие различи от западното в' изговаря
нето на ц. и ч. църкъ, а, о, черкъ чер, църкова черква и др. Того источ
ното е съгласно в' това с' источното, а того западното се намира
под влиянието на западното. — устай — ставай, стани, от въставам,
въставам, уставам и тука в — то се превръща в' у. — Дисо вмѣсто в' ръ
чинка това е сърбизъм.

---

3) подуши отпущане на х. — Елина погрѣшно записано вмѣсто сетна.
— Лошом твор. пад. — с' гнѣв, със сърдитя. — Бр. сутогр. запис вмѣсто за
а за се е от дх се по отпущане на х-то и изговаряне вѣтто нас, то за
падно му. — ~~чарно~~ Сѣмна от сѣмн — съмнѣвам, съмнувала. — едно, вто
рно, трето член о. По употрѣбение в' привий изговор и в' третий наре
чя на бълг. язик най-разпространено е членѣт о, а в' третьий до
сега язик преобладава е членѣт а и ѣт в' западнѣ и то вслѣдствие
старото падежно окончание а; но окончанието а не е член, а ако и да замѣ
нява членната идея. Едно по внимателно наблюдение и по сериозно издирва
не в' проявлението на язикѣт в' останки от му явно указва че и в' привий
изговор се е варьирало и варьи и сега още на мѣста разлика та между оконча
нието а и членѣт ~~ъ~~ в' или
~~а и членѣт~~ и вулг. пад за
как то в' старата граматика и
в' старий язик с' разлика ~~между~~ одушевени и неодушевени предмети
~~между~~ в' старий язик ~~и~~ вм пад. За неодушевени предмети е правел по
чл. на стр. кам ъ кам ъ и вм. ~~и~~ пак се при ~~се~~ лага членѣт безраз
лично, но за одушевени предмети разлика та е очевидна ~~во~~ чл. вол
~~вола~~ вола, пот а вм. вола пота членѣт не се прилага без различно
~~со~~ в' чл. се прилага членѣт о(и) о(в) о(т) вол-о пото или и(т) ъ(т) вол
а пота, но въ вм. не е так много, а прилага се нѣтъ, вола того